

Vervolg op De nieuwe vermakelijke Zeeuwsche speelwagen

bron

Vervolg op De nieuwe vermakelijke Zeeuwsche speelwagen. C.M. van de Graaf, Veere ca. 1790

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_ver054verv01_01/colofon.php

© 2011 dbnl

Op het afscheid van Werther.

WERTHER waarom dus verslagen,
Waarom leid gij zoo ter neer,
Kan dan niets uw hart behagen,
Mint gij LOTJE dan niet meer.

*

Ach zij mint uw ook van harte.
LOTJES hart blaakt ook voor U
Maar wat wilt g' haar langer tarten,
WERTHER zegt wat wild gij nu.

*

Wilt gij Eeuwig van haar scheiden,
Bied gij haar het laatst vaarwel,
Voeld gij uw den dood bereiden,
Is dees aard u dan een hel.

*

Ach ik beef voor die tooneelen
WERTHER ach ik vrees een slag.
Kan dan niets uw wonden heelen,
'k Denk wel LOTJEN overmag.

*

Maat 'k zie LOTJE van uw vlieden
Lieve LOTJE waar nu heen?

Kunt g' uw vriend geen troost meer bieden,
Laat gij WERTHER dan alleen.

*

Gij voelde meer dan vriendschaps banden
LOTJE LOTJE sprak uw hart
Had gij nog twee vrije handen
Vast waat 't Einde van uw smart.

*

Maar door waanhoop overdreven
Vrees ik een gedugte slag.
't Kost aan WERTHER wis het leven
t Was voor t' laatst dat gij hem zag.

*

LOTJE ook mogt gij het weeten,
Mooglijk ziet g' hem half ontzielt,
WERTHER legd van een gespleeten
't Moortuig heeft hem reeds vernield,

*

WERTHER legd reeds neer geslagen.
WERTHER sterft uit waar gevoel.
Niets kon hem hier meer behagen.
LOTJE was zijn Eenigts Doel.

Charlotte bij het graf van Werther.

Al de vreugde van mijn leven,
 WERTHER, zonk met u in 't graf:
 'k Pers aan ieder menschenharte
 Stille jammerklagten af,
 Ach! waarom, verschriklijk noodlot!
 WERTHER! werd gij ooit mijn vrind?
 Waarom werd uw arme LOTTE
 Ooit door 't edelst hert bemind?
 Immers had mijn zaalge moeder
 Mij aan ALBERTS min verpand?
 Immers schonk ik, voor haar steerfbed,
 ALBERT gul mijn hert en hand?
 'k Heb hem eeuwig trou gezworen,
 'k Bleef getrouw aan mijnen eed,
 Hemel! ach! gij kent mijn onschuld!
 Gij die mijn' gedachten weet.
 Ach! gij ziet, hoe hel, hoe zuiver
 Noch mijn hart voor ALBERT blaakt:
 Schoon't, ontvlamd door reine vriendschap,
 Zwoegend teedre zuchten slaakt.
 En dus wette ik dan het moordtuig,
 Dierbre, dat u heeft ontzield!
 Wanhoop heeft dan wreed de bloemen
 Van uw levenslent vernield!
 't Was - om mij, dat ge uwen boezem,
 Zinloos jongling! wreed doorschoot?
 Ach! ik zie de wonden gapen
 Van het doodlijk treffend lood!

'k Voel, natuur! uw laaste worstling!
 'k Zie den grond met bloed besproeid;
 Met het bloed, dat voor uw LOTJE,
 Dierbre WERTHER! heeft gevloeid!
 Moesten u mijn woorden grieven,
 Woorden die de vriendschap sprak;
 Daar uw liefde, in ALBERTS boezem,
 't Vuur van minnenijd ontstak!
 'WERTHER, kan mijn heil u streelen,'
 Sprak ik: 'zoekt gij LOTJES rust,
 Dat ik dan noch dezen avond.
 Van u word vaarwel gekust!
 Eer en plicht gebien ons scheiden' -
 En - daar zeegt gij weenend neer!
 'Ik gehoorzaam' riept gij snikkend,
 'Neen ik stoer uw rust niet meer!
 Hemel wordt de aanminnige onschuld
 Van onkuische min verdagt?
 ALBERT heeft uw zuivre liefde,
 Dierbre, al te lang veracht,' -
 Ach! - gij vloodt - ik heb u schreiend,
 WERTHER, toen voor 't laatst gezien.
 Maar moest gij daarom het leven,
 In den arm des doods, ontvlien?
 Ach, mij dunkt uw schim verzelt mij,
 Volgt mij, WERTHER! waar ik ga.
 Zelfs uw laaste doodsnik zucht mij,
 Als een kwijnende Echo, na!
 'k Offer des mijn tedre traanen,
 Door geen wreeden dwang gestoord
 En mijn hart zegt mij, mijn WERTHER.
 Dat gij mijne klagten hoort.
 Noch streelt mij 't verrukkend denkbeeld,
 Dat ik eens, mijn leed doorstreem,
 U met blijdschap zal omhelzen,
 In het rijk der zaligheem.

Eliese bij het graf van Ferdinand.

Somber graf des besten jonglings.
 Aaklig voorwerp voor myn hart.
 Hoe vervuld gy heel myn aanzyn;
 Met de doodelykste smart;
 Gy herinnert my tooneelen
 Van de schuldelooste min;
 Eertyds vol van zielsgenoegen
 Maar nu is er bitter in.

Ferdinand, wiens overblyfsel
 In uw stillen boezem rust;
 Was wel eer de vriend myns harten
 Al myn Rykdom; al myn lust,
 Beter jongling heeft voorzeeker
 Op dees aarde ook nooit volstaan;
 Deugdzaam, vriendlyk en verstandig
 Met Ellendigen begaan;

Maar vooral getrouw in 't minnen
 Voor zyn Meisjen schieren God;
 En dien Minnaar moet ik derven?
 Welk een wreed en treurig Lot;
 Met wat zuivre ziels verrukking
 Zat hy dikwils aan myn zij,
 Staarende op den Sterrenhemel
 Hoe gevoelig zeide hy.

'Daar *Elise*; is alles Eeuwig
 Daar is 't Eindeloose vreugd;

Daat ontspruiten nimmer doornen
 Voor de liefde of voor de deugd,
 ‘Daar zat ik, met myn dierbaar meisjen
 Zonder kwelling zonder peyn
 Voor den Troon van onzen Schepper
 Stooreloos gelukkig zyn.

Ferdinand; beminde jongling;
 Waarom werd gy my ontrukkt,
 Waarom werd uw leevens bloemtpjen
 Zoo ontydig afgeplukt.
 Had gy reeds een voorgevoelen
 Van dees al te harden slag
Ferdinand! bid tog de Godheid
 Dat *Elise* ook sterven mag.

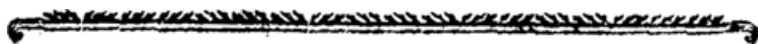
Heel de schepping haakt na 't leven
 Maar een Meisjen dat bemint
 Kan het leeven niet begeeren
 Mist zy haaren boezem vrind
 Alles rontsom my is aaklig
 Somber is geheel natuur
 'k Vind niets meer iets zielsbekoorlyk
 In het vroege Morgen Uur.

Want myn jongeling moet ik derven
 Hy wees my 't bekoorlyk aan
 Deed myn zielsoog voor de Schepping
 Voor Gods goedheid oopengaan
 Als de Maan geruste harten
 Op haar invloed gul vergast,
 Zugt *Elise* in haar kaamer,
 't Maan ligt is haar oog een last.

Want het straalt niet meer op aanzigt
 Van den besten jongeling.

Waarop elke trek van braafheid,
 Daar door meerder glans ontving,
 Ieder tragt my op te beuren,
 Maar als 't Minnend harte bloed,
 Isser in de troost der vriendschap
 Der meer waardigheid geen zoet.

Neen ik mis myn dierbren hartvrind
 Hier; Hier ligt zyn overschot,
 'k Heb des niet te doen met d'aarde
 'k Heb slegts eene beede aan God.
 'k Was vereenigd met myn jong'ling,
 Deeze steen dekt al myn Lust,
 Leefde ik daar myn halsvriend leefde
 'k Wensch te rusten daar hy rust.

Aardig en vermaakelyk lied van een klappermantjen en een juffrouw van minne.

Op een fraaye Wijs.

Heeren, en Dames, ik weet een aardig Lied,
 Wat een raare klugt, er onlangs is geschied;
 Van een Juffrouw fier, al met een Klappermantje,
 Ach myn zoete lief 't was zoo'n een aardig kwantje
 Dees Klapperman ging uit al met zyn klap en stok,
 Riep in de nagt twaalf Uuren heeft de klok.

2.

Dees Juffrouw wierd onsteld, zy liep geheet gezwind,
 En opend de deur; hy hoor eens hier myn vriend

Sprak zy met kloeke stem, u klap heeft zoo geslagen,
 Komt eens in myn huis, ik heb u iets te vraagen,
 Dees klapperman al ras - die kreeg een zoete lust,
 Of haar vuur en licht, nog met was uitgeblust.

Hy trad met haar in huis, en vond een groot plaizier,
 Hy zag de Juffrouw aan, zy was vol minne vier.
 Want het scheen voorwaar een klapperman te weezen,
 Die dees schoon Madam heur pyne mogt geneezen,
 Hy sprak my zoete lief, u minnelyk gelaat,
 U droefheid is myn leet, dat myn ter harte gaat.

Dees klapperman mogt heen al met zyn klap en stok
 Om te roepen fier Een ure heeft de klok;
 Die schoon madam, doe oopen weer heur vingster,
 Klein Cupido, die schiet op haar een glinster,
 Deeze schoone schigt, haar hartje verligt,
 Toen zy dit klappermantje, kreeg weer in 't gezigt.

Met eene zagte stem, riep zy weer klapperman.
 En zyd' wel myn vriend (hy) klopt er tog eens an,
 Voldoe tog eens myn lust, probeert eens met behagen
 Of er iemant heeft myn deurtje toe geslaagen;
 Hy zei myn liefste schat, gy legt in zwaare pyn,
 Voor u deurtje dient er een grendeltje te zyn.

Maar als de klok is vier uit liefde en plaizier,
 Dan zal ik by u koomen, en help uw venus dier,
 Want nu is't te vroeg, ik moet eerst doen de Ronde,
 Het is er thans myn plicht ik ben hier toe verbonden,

Ik ben een jonkgezel, en daar by wonder snel
Tot Fenus schoon prieel - dat weet gy immes wel.

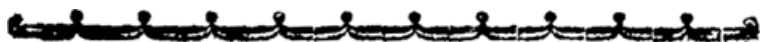
Och lieve klapperman, gy wordt van myn verwagt,
Dat uw Venus God, behoed u deese Nacht.
Ik zal myn deur, al van het slot gaan stellen,
Komt zoo maar in huis, dan hoeft gy met te bellen
Zoo fluks het is gedaan, o meid, het zal wel gaan
Daar meed' zoo gink, er't klappermantje aan,

Zoo dra de klok sloeg vier, ons klappermantje fris,
Sluypt stil in huis, by Juffrouw aan den disch,
Zy liet voor hem, een vuurtje fris op stoken;
Toen zoo al zagjes van de min gesproken,
En de koffy fyn, Een kroes met heete wyn,
Wie, duyvel zouder, geen klapperman willen zyn.

Myn kammeraats zyn vol van opgeblaazentheid!
Alle jonge meisjes zyn vol van spytigheid.
Dat de klapperman, met Juffer split gaat trouwen,
Hooft men hier en daar, 't by veele lien uitspouwen,
Dat zoo een schoone tas, vryd met een klapperman,
Zyn klepeltje slaat vier, zoo hardt hy immer kan.

Maar toen het was klaar dag, men hoorde meer gewag.
En yder byster keek - en 't voor zyn oogen zag,
Dat de klapperman, met Saartje ginck in 't Ronde
En door ondertrouw, nu byde zyn verbonde,
Men riep dan overal, geluk o juffer Saar,
U kop die klauwt gy nog, veel minder dan in 't jaar,

Maar ziet de klapperman, geeft daar een deuntje van,
 s' Avonds in 't rond - hoort, hoe hy klappen kan,
 Aardig roept hy dan, de klap slaat hy ook kunstig,
 Zyn dame pronkt met hem, het schynd haar nog zoo gunstig,
 Zy groeid van dag tot dag, hoe het ook weezen kan,
 En, zingt dees raare klugt, van eenen klapperman.

De schoorsteen veeger

Arias.

IK zit op de Schoorsteen boven,
 Schoon met roet bekleeft bestooven *bis*
 'k Zing nochtans gelyk een Heer -
 By net trekken op en neer.

'k Doe myn werk altyd met lusten,
 Na myn arbeid gaa ik rusten *bis*
 'k Denk altoos zoo wel gemoed,
 Wyl het loon - het werk verzoed.

Laast riep my een aartdig Meisje,
 Schoorsteen veeger hoord een reisje, *bis*
 Veegd gy goed, komt binnen ras.
 'k Vroeg haar, waar de schoorsteen was.

Kom, sprak zy ... maar in de keuken.
 't Scheen dit Meisje wat te jeuken, *bis*
 T' is een Schoorsteen, die ik ken,
 Daar ik Keuken Meid van ben,

Ia dat wil ik Wel gelooven,
 En met klom ik, ras na boven, *bis*
 Door het onderst' Schoorsteen gat.
 Tot ik juist de hoogte had.

Toen hy booven zat in 't topje,
 Zong' hy helder uit zyn kropje. *bis*
 En bespote fraay de meid,
 Die hem gaarne had verleid.

De Schoorsteenveger sprak.

Moet g' u schoorsteen laten veegen,
 Meisjes wilt eerst overweegen, *bis*
 Dat gy 't doen laat als 't u voegd,
 Houd u zoo lang vergenoegdt.

Elise aan Julia.

Op een vrolyken Toon.

Vriendin 't noodlottig já, is Eindelyk uitgesproken,
 Beseft myn leet, daar t' hart nu alles alles derft.
 'k Ben als een teed're Bloem, die nauwlyks ontlooken,
 Door eene Blixemstraal getroffen, valt, en sterft.

Helaas waar vind ik troost in dit onzalig leeven -
 Voor 't Echt altaar gesleept, aan d' Eigenbaat geboeid -

Is zelfs geen vonk van vreugd, in myne ziel gebleven;
 Getuige zy dees traan, die dit papier besproeit.
 Al myn geluk is nu, gelyk een droom verdweenen,
 Ik dool hier eenzaam door - in een stik donkre nagt'
 De smart verteerd m' allengs, de Dood vaart om my heenen,
 Terwyl ik vrugteloos, op zynen bystand wagt.
 Mogt ik myn JULIA met zoo veel rampen stryden!
 Wat heb 'k ooit misdaan? verdiende ik zulk een Lot?
 Kom, deel in myne smart, gevoel myn droevig lyden,
 Zie hoe de dwingeland met myne traanen spot.

Een Vader die 'k steeds, met liefde Eerbied noemde!
 Een Vader die naast God my 't kwynend leven gaf,
 Wierd een ontmenschte buel, die my tot lyden doemde?
 Helaas hy scheurde my, van myne hals vriend af.

Ik smeekte; maar hy bleef steeds doof voor myn gebeden,
 Een lage zugt tot Goud, had hem geheel verblind,
 >Natuur sprak te vergeefs, niets kon hem overreden,
 Hy wrong den dolk in 't hart, van zyn onschuldig kind,

Door een herhaalde dwang, heb ik myn hand geschonken,
 Aan iemand, die ik haat, en Ewig haaten zal!
 Ik heb den laasten teug, uit ramspoeds kelk gedronken,
 Nu is voor my dees aard, een äkelig jammerdal.

Myn Echtgenoot, ik eisch da ik hem dus moed noemen,
 Wiens koude ziel seen vreugd, dan by myn schatten vind,
 Verägt myn droef geweene, en derft nog spottend roemen,
 Dat hy myn door zyn gunst gelukkig heest gemind,

Gelukkig ja Vriendin, als hy in 't hart kon leezen,
 Dan zou hy zien hoe zeer ik al zyn goud versmaad,
 Met Eduward alle en kon ik gelukkig weezen,
 t' Is voor dien jongeling dat ik myn leeven laat.

Wy hebben onderling malkander trouw gezworen,
 Hy deelde in myne vreugd, zoo wel als in myn smart,
 Niets kon my buiten hem, in dit Heel al bekooren,
 Hy hadt geen geldt t' is waar maar tog een Edelhart.

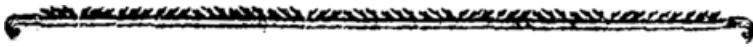
Moest dit gevloekt Metaal, volstrekt ons aandagt streelen.
 Wel nu - 'k was ryk genoeg voor hem, En hy was lief voor my.
 Myn Vader zou gestaag in onze blydschap deelen,
 Nu mis ik hem? o God! hy weet niet wat ik ly.

Gewis myn Eduward, verdiende myne liefde,
 Hy was getrouw oprecht, de vrind van myne jeugd.
 Als my 't verdriet myn zwakke boezem g'riefde,
 Dan vond ik aan syn zy.. vertroosting in de deugd.

Wat heb ik meenig Uur, in zynen arm gesleeten?
 Hoe dik wils heb ik niet, aan zyne borst gerust?
 En nu .. hoe word myn ziel, geschokt van een gespleeten,
 Nu dierbre... is al myn hoop voor altyd uit gebluscht.

'k Zal deze bittre slag, niet lang meer Overleven
 Ik voel dat myne kragt, zich naar het einde spoed!
 De DOOD alleen kan my de kalmte weder geven,
 Die 'k onher roepelyk, op Aarde misschen moet.

Ik zal myn Eduward, dog è enmaal weder vinden,
 In dat vol zalig Oord, daar nimmer onschuld schreid
 Daar zal de nauwste band, ons aan elkaar verbinden,
 En 't loon van onze deugd, blyft tot in Ewigheid.

De vliegende min.

GALATHE myn schoone kom,
 Laat ons minnen speelen zoenen,
 Eer de bevende Ouderdom
 Die als stil, op wolle schoenen -
 Aan sluipt, onze jeugd verbeit.
 Jeugd en min'lust raakt men quyt
 Eer men t' denken kan of merken,
 GALATHE, - de min heeft vlerken.

2.

Dat ik zomtyds van uw ben,
 Moet gy 't staale noodlot wyten,

Nimmer my ... myn Lief ik ken,
 U [hier baat geen tegen wyten,]
 Voor een helder schoon Magneet,
 Die myn min zoo wel besteedt -
 Naar zich trekt, uit laage perken,
 GALATHE, de min heeft vlerken.

3.

Toen uw schoonheid schoone Maagd.
 My verscheen, en op kwam dagen,
 Daar gy uit uw Vengster laagt,
 Wenschte ik, met medeäswagen,
 Haastig op te vaaren, ... Gy
 Steeg beneen, ik vloog U by.
 En, gevoelde toom nog teugels -
 GALATHE, de min heeft vleugels

4.

Waar ik eind'lik traag gekeert
 Nimmer zal myn Min verluiën
 Denk noit zon die my verteert -
 Dat Cupidoos wicken ruiën.
 Of, dat voor zoo heet een gloet,
 t' Zachte wasch hier smelten moet.
 Ingekleefde veder beugels
 CALATHE, de min heeft vleugels.

5.

Snel, gevlerkte winden draegt,
 Aan de schoonheid die my plaagt,
 Dees verliefde zugtjes over.
 En myn Min, met vaardigheid
 Heb ik meenigmaal gezeid,
 In het vrôlyk uchtend krieken,
 GALATHE, de Min heeft wicken

6.

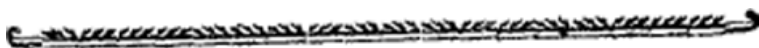
Zult gy ligter dan de Wind
 Uit het barre bulderend Noorden
 Myn Gebed, dat steeds begint
 Met Fluweele Minne woorden
 In den wind voor Eeuwig slaan!
 'k Zal dan elders Minnen gaan.
 Eer gy 't wanen zult, of rieken,
 GALATHE, de Min heeft wicken. -

Rozemond,**Wyze, van Zoutmans.**

Hier heeft my Rozemond bescheiden,
 Hier by dees Boom, die Weelig wast,
 Waar mag de schoone zoo lang beiden,
 Dat zy niet op het Uurtje past.
 Of ben ik, wat te vroeg gekoomen,
 Door drift der min -- waar van ik quyn,
 O zalig veld! O groene boomen,
 't Kon van nacht hier wel bruyloft zyn -

Maar ach, hoe lang zyn thans de stonden,
 Elk omzien duurt èèn jaar gewis,
 By Acht uur was de komst gevonden
 Ik schat het al ruym negen is.
 Val Avond - zoudt g' uw pligt niet weeten?
 Of, is de tyd zyn wicken puyt,
 Of, heeft Apol zyn zweep vergeeten,
 Dat hy zoo traag dus Zee waards ryd.

Dageraad laat u dit lusten,
 Verkort den Dag en rekt den nagt,
 Spoed voort - gy zult by Thetis rusten,
 En ik by 't meisje dat ik wacht,
 Daar zal ik, by haar dan weezen,
 Kom met Rozemond ai kom,
 Daar zal ik met vreugd in dezen,
 Doen, als Bruyd en Bruydegom.

Een Nieuw aardig Lied van Saartje.

Op een Vroolyken Trant.

Myn lieve *Saartje* die altyd,
 U op pronkt, en blankette,
 'k Wou dat gy in de modder viel,
 Om u in 't nieuw te zetten,
 Ik zal u maken een japon
 Voor u Buikje alfoo bon.
 Voort - voort myn lieve *Saartje*
 Al bent gy scheef tot myn gerief,
 Ik houw wel van een praatje
 Al met jou zoete lief.

Uw Boggel die pareerd altyd,
 Al zit gy maar te braijen,
 U voorhoofd als een scherpe naald
 Dat doet u hartig najen, -

Uw schoonheid diende afgemaald
En u Oogjes zyn verdwaald.
Voort - voort myn lieve *Saartje*
Draagt gy een Pluymtje op uw hoed.
Dan leikent gy, een Hoezaartje
Die naar het Leeger moet.

Uw druipneus, die nu word bekoord.
Die kan ik niet wardeeren,
Uw Oogen die staan in u hoofd,
Als een paar rype zweeren,
Van snuyven komt dit puur,
Als Azyn, ziet gy zoo zuur
Voort - voort myn lieve *Saartje*,
Al wilt gy nog tot myn gerief,
En houw wel van een praatje.
Al met jou lekker lief.

U Ouderdom belet u niet,
Sy zyn maar zestig jaaren
Wanneer gy voelt uw minnebrand
Zoo spreekt gy maar van paaren
Ik zeyd, myn lieve meid,
Gy bent u beste kwyt.
Voort - voort myn lieve *Saartje*,
Gy bent te Oud, ik lust u niet
Gy draagt al vast een baartje,
Die u ter deeg beziet.

Uw borstjes pronken op u hart,
Als een paar rooje koolen;

U tanden in u Mond als zwart,
 Die doe u liefde doolen,
 Ik zei myn lieve kind,
 Al maaktje u bemind.
 Voort - voort myn lieve *Saartje*,
 Al bent gy scheef, en loopt maar heen
 Ik lust niet van u taartje
 Al is het moy besneen.

Zie daar nu lieve schoon vrindin,
 Ik denk u noit te trouwen,
 Stel u geheel my uit u zin -
 Want het zoude myn rouwen,
 Tot troost dan voor 't leest,
 En ik wensch u zoo 't best,
 Voort - voort myn lieve *Saartje*
 Al geeft gy schoone woorden myn,
 Ik fret niet van u taartje -
 Maar blyf u Dienaar zyn.

Herders zang aan Roosje.

Wyze, Hoe schoonste allet Vrouwen.

Het Regend Hardorinne,
 Die al het Land bekoort,
 Mogt ik uw hart slegts winne,
 Ai dryft uw' kudde voort
 Het vocht werd door de Boomen,
 Alrèè niet meer gestuyt,

De wind schynd op te koomen
Daar barst het Onweer uit,

Ik hoor den Donder dreunen
De buy komt ver van daan,
 Gun my te ondersteunen,
 Ik bie myn Arm u aan,
Myn hart is reeds geruster
Ik zie myn wooning al,
 Myn Moeder en myn zuster
 Ontsluyten onze Stal.

Dag Moeder lief -- dag Koosje,
Die buy valt dapper neer.
 'k Breng' ook myn lieve Roosje
 By u, voor 't aakelig weer -
Kom wil uw, wat herstellen
En droogen by den haard.
 Myn zus, zal u verzellen
 Zy is die vriendschap waard.

Ach Moeder wil toch maken,
Dat ROOSJE eens hadde rust,
 Het Lammertje wel bewaken,
 'T is ROOSJE hart en lust,
Hebt gy het strôô gegeven,
Kom gâ dan met uw Zoon,
 Ziet ROOSJES ontkleed uw leven,
 Zaagt gy noit Maagd zoo schoon.

Kom laat ons nu wat Eeten,
 En ROOSJE zit naast my,
 Het licht dat moet geweeten,
 Geplaats zyn aan haar zij.
 Kom Eet dan uit verkooren,
 Smaakt Moeders pot niet goed
 Gy zucht, wat moet ik hooren
 Ik maakte te veel spoed.

Wel nu hier kunt gy rusten,
 Slaapt tot den Morgenstond
 Voldoe maar aan myn lusten;
 Gunt my, uw lieve mond.
 Een kus van zuiv're Minne
 En trouw tot onderpand
 Gaat morgen myn vriendinne
 Vergun my toch, uw hand.

Een Nieuw Vermakelyk Lied.

Op een aangename wijs.

DE weerd is in rep en roer,
 Smorgens scheld de Melkboer.
 En dan komt ook; dra den Bakker. *bis*
 Dan komt Lieve de karreman
 Die zoo Cierelyk raatelen kan,
 Hy raatelt myn schier wakker. *bis*

Dan komt Jacobus met de Krand,
 Die brengt wat nieuws in 't Vaderland,
 Dan beld de Pruike jongen, *bis*
 Dan komt er weer een met de bos,
 De jonge lykend ook wat los
 Dan beld de vrouw met tonge *bis*

Dan komt er weer een ander' Vent,
 Die zegt 'k maak u Heer bekennt,
 En ook de vrienden allen. *bis*
 Als dat de Vrouw van Jan patroon,
 Gisteren van een Boere boon
 Is in de Kraam bevallen. *bis*

Dat liegje Kèèrel, zeit Katryn.
 Het zal misschien een zoonje zyn,
 Wie baardt hier Boere boone *bis*
 Ach Meisje! 'k zwyge hier op stil.
 Ik zie door een verkeerde bril
 Hy wil my toch verschoone. *bis*

Daar komt er weer een zak, of schaal,
 Die vraagt om wat gemund metaal;
 En dan komt weer de slaager, *bis*
 Sinjeur bestelt een schapenbout
 Niet al te jong, of niet te Oud,
 Niet al vet, of mager. *bis*

Dan komt de lanck verwagte wast,
Van Janes, hy heeft opgepast,
De sleeper krygt een footje; *bis*
De wast is juffrouw wellekome,
Myn Heer die houd ook van gegrom;
Om dat kleen water zootje. *bis*

Het gantsche huis is op de been,
Myn Heer loopt na zyn kamer heen,
De styfster is gekoomen, *bis*
Het goed wierd naar den ouden trant
Gebragt met baal of balie mant
Van 't volk in huis genoomen. *bis*

Maar ondertusschen kykt Sinjeur,
Alöm het hoekje van de deur,
Verlangd, om wat te knappen, *bis*
Fluks hy de deur daar open doet
Zoo valt de baliemand met goed
Van al de zolder trappen, *bis*

Myn Heer vraagt schielyk om pardon,
Vermits hy dat niet helpen kon;
Hy kreeg al weer Couragie! *bis*
Maar toen Anna de keukenmeid
De zaak ter deeg had overleid,
Toen kreeg hy Pardonaasje. *bis*

Myn Heer riep Jan de knegt al ras
 Ik wou, dat er de Vis al was;
 Zie daar komt nu de sootjes *bis*
 De Kabbeljaauw is wellekom
 De knegt bedingt voor hem de Hom,
 En zoo wat middelmootjes *bis*

Maar ziet de Kat springt op de stoel,
 Zy nam de lever in haar smoel,
 Zy zigt na lekker beete; *bis*
 De juffrouw riep, Ach! lieve schat,
 Daar heeft de Kat, de Kat, de Kat,
 De leever op gegeeten, *bis*

Wat nu met deeze Kat gedaan?
 Men gink dan daar zyn vonnis slaan,
 De Kat die wierd verweesen, *bis*
 Om dapper van de keukenmeid -
 Te kloppen juist een Uure tyd.
 Met drie paar bolle peeze. *bis*

Daar word nu weer geschelt Sinjeur,
 Daar een briefje door de deur
 Tot teeken van een Acte. *bis*
 Of is het weer kwel-lasie tyd,
 Myn Heer die sprak, ik woude meid
 Van Avond koeke bakte. *bis*

Een nieuw minnelied.

Op een bekende Wys.

Laast, maal heb 'k my, begeven tot het jaagen
 Smorgens al vroeg, by 't krieken van den dag,
 Wat is my ontmoet, wat heb 'k daar vernoomen
 Een' juffrouw schoon, een meid zoo als een vlag,
 Zy sprak my aan, op de weg; ei wilt verstaan,
 En ik was geneegen om met haat te gaan.

2

Zoo zyn wy zoetjes met elkaar gaen wand'len,
 Tot dat wy kwaamen by een' klaare stroom
 Daar zaten wy, wat stille t' zaam te rusten;
 By 't vog'len zang; en het schaduw van een boom,
 Ik lag myn hoofd, zoo zag'tjes in haat schoot.
 Myn handjes by 't zamen op haar borstjes bloot.

3

Dit scheen voor my, een blyde dag te maken
 Om te rusten by, een schoone Herdorin
 Cupido die dagt in 't kamertje t' raaken
 'k Lag als in een droom, in 't vuurje van de min,
 'k Raakte al zoo veer, ja zoo ver op deze keer,
 En naderhand zoo was myn liefd' meer en meer.

4

Smorgens heel vroeg - den Haan begon te krayen,
 Deze schoone Maget - om haar Eeertje dagt:
 Mind g' myn oprecht - of wilt g' myn bedriegen
 Denk toch, dat ik ben - van een braaf geslacht.
 Weg malle zottin - meend gy dan - dat ik u min?
 Het zyn maar fyne strecken van de gyle min.

5

Weg loose schelm - bedrieger van myn Eertje?
 'k Had dit noit gedaan; had gy myn niet misleid
 Ik telde net zoo ligt u aangename woorden,
 Om myn Magedom - Ach: wat ist my een spyt
 Die ik al zoo lang - tegen wil en tegen dwang;
 Gedragen agtien jaare - dit valt my zoo bang.

6

Spiegelt u aan my vertrouw geen Venus jonker
 Jonge maagden fier, myn magedom is kwyt
 Had ik dat bedagt, voor 't my was afgenoomen
 Dan was myn zaak ter deege overleid,
 Maar die loose kwant, heeft my aangerand
 En zyn loose strecken; hadden d' overhand.

7

Nu zit ik eenzaam, in myn lot te treuren,
 Hy heeft myn gebragt; in naare omstandigheid
 En wat moet ik doen, wat zal ik dan beginnen,
 Dan te rusten in het geen my is opgeleid
 Spiegelt u voorwaar houd u Eertje maar
 Anders komt gy zelfs in de rampen zwaar.

Zamenspraak tusschen een jonkman, en een Meysje.

Arias.

jonkman.

Goede Avond lieve ROOSJE
 Myn zuiker DOOSJE,
 Nog eens gekust, wy zyn alleen;
 Ik mag u schoonheid gantsch wel leyën.
 Want al myn vreyën,
 Dat is om u, en anders geen,
 Myn lief je, myn Diefje, myn bekje myn schat,
 Ik zweer uw by 't bont van Lummelooms Kat.
 En ach - ach - dat ik je eens had. *bis*

't Meisje.

Wel wat praat die vrëyer aardig,
 Hy is wel waardig.
 Een Meisje die het maar wil doen,
 Ik geloof g' my, wel licht zal bekooren,
 Naar ik kan hooren,
 Gy lykt my zoo geweldig groen.
 Je zegt het geestig zoo aardig zoo raat.
 'k wensch u, de Bruydegom in 't jaar
 Maar ach! ach! myn gezuikerde vaar. *bis*

Jonkman.

Wel myn allerzoetste liefje,
 Myn honig diefje,
 Daar is myn hand, ontvangt myn trouw,
 Dan zoo zweer ik, zal je weezen,
 Myn uitgeleezen,
 Myn eigen zelve; ja myn Vrouw.

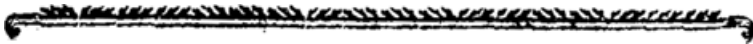
Maar zegt het wat haastig, en maakt my niet bang,
 Zoo zing ik van vreugde, een vrolyk gezang,
 Maar ach! ach! gy wagt my zoo lang. *bis*

't Meisje.

't Is wel .. ik zal 't myn besje vraagen,
 'T is ligt te wagen,
 En komt dan morgen om bescheid,
 Dan zal ik het u verhaalen,
 En goed vertaalen,
 Wat dat myn Besje heeft gezeid.
 Maar ik vrees! zy is daar niet wel toegezind,
 Praat ik van trouwen, zoo zegt zy myn kind.
 'T is alles bedorven, zoo gy het begint. *bis*

Jonkman.

Wel myn alderliesste Bruydje,
 Myn lieve guytje -
 Gaat by: u besje met Fatsoen,
 Dan zult gy wel haar koude zinnen,
 Wel overwinnen,
 En zeggen wat u staat te doen.
 Dan ben ik Bruydegom, en gy zyt de Bruyd,
 Dan komt een Notaris die het Huwelyk sluyt
 Maar ach! dan is 't vreyen uyt. *bis*

Charlotte treurende by het Graf van Werther.

O myn ziel leg u verwagting.

WERTHER eeuwig dierbre WERTHER
 Ach! kond gy de traanen zien,

Die uit de Oogen van u LOTJE.
 Op uw' kille lykbos vlien!
 Dierbrè asch, aan my zoo heilig:
 Stoff'lyk deel van mynen vrind -
 Die naar zoo veel grievend lyden,
 Hier een stille rust plaats vind.

Slaapt hier zagt, O! koud gebeente
 Van den besten! Wrède DOOD.
 Menschen moorder ... waarom trof hem,
 Het vergruizend yslik LOOT.
 Vloi - vloi - vry, O! zilte traanen,
 Gy zyt al, myn troost myn lust.
 Gy - gy kunt den weg my banen,
 Naar dit Graf waar *Werther* rust.

Haast hoop ik by hem te weezen,
 Dierbre vriend, dat ons gebeent,
 In dit stil verblyf der dooden
 Haast voor altoos zy verëend.
 d' Aard kan my geen vreugd meer schenken,
 Neen... het Graf.. het Graf alleen.
 Voert me o *Koning!* der verschrikking,
 Wreede DOOD! ook Grafwaards heen.

Ach! myn overdierbre *Werther*.
 Die in d' eindeloose Ewigheid
 Van uw harte leed ontflaagen,
 Uw *Charlotte* slegts verbeid.
 Ik zal koomen - levens wellust,
 Daar - daar zal ons geen verdriet,

De onafscheibre vreugd verbitteren;
Daar kent men, de wanhoop niet.

Statelyke lyk Cypressen;
Nu ik, in uw Lommer schrei,
Op het Graf van dierbre *Werther*
Zyt gy vry, een lust Valei.
Uwe doodsche stille naarheid,
Geeft dit kloppend' harte lugt,
Hier is 't, waar ik 't droef gewemel,
Van een falt'rende aarde ontvlugt.

Vloei - vloei - vry, O tranen droppen,
Werther! hoor myn zuchte aan,
Traanen vloeien op de bloempjes
Die naast nwe Lykbus staan:
Eeuwig zal deez' grond getuygen,
Dierb're *Werther* trouwe vrind.
Hoe oprecht volmaakt, en teeder.
U *Charlotte* heeft bemind.

Klagte van Julia, Gåde van Romeo.

Op de wys van 't voorgaande.

Gâ ontvlied m' O! Wreede Vader,
Zilte traanen kunnen 't hart
Van een dwing'land noit vermurwen,
't Is gevoeleloos voor smart,

Smaakte gy, gelyk myn Moeder
 In u ziel myn grievend leed,
 Ach! hoe dra was tot myn bystand
 Dan, het Vaderhart gereed.

*

Maar myn klaagtoon, nog de traanen;
 Van uw' diep bedroefde gâe
 Kunnen u de ziel verpletten;
 Wreedaart! - voor uw ongenâe.
 Moet de beste *Vrouw* bezwyken,
 Gâ.. volvoert uw wreed besluit,
 Moord en Moeder - slagt een Dogter,
 Maar gevoeld - hoe veel 't beduid.

*

Gy doet slegts myn woed' ontbranden,
 Gy sleept my, voor t' Echt altaar,
 Neen! noit zult g' uw doel bereiken,
 't Land trotseert uw magt barbaar!
 't Weerloos lam zult gy niet Offeren,
 Daar 't een teedre Moeder ziet,
 Nog het heiligdom bevleken,
 't Outaar dult, dat Offer niet.

*

't Tempel Choor zal open splyten
 Voor myn voeten. 't Blixem vuur!
 't Ryzend Gods gebouw verpletten
 In dat vreeslyk, âak'lig Uur.
 't Is vergeefs, wat ge uit zult denken,
 'k Zal in 't Graf uw Woede Ontvlien!
 Daar is 't waar wy uitkomst vinden,
 't Eind van alle jammeren zien.

*

Myn ROMEÖ teed're minnaar,
 Ach! gevoelde gy de smart,
 Die, uw JULIA moet lyden,
 Ach! hoe smolt uw Edel hart,
 Dierbre mogt g' onkundig blyven,
 Van myn Wreede boezem pyn,
 Maar gy voeld geen mindre smerten,
 Smarten, die ondragelyk zyn!

*

Bly zal ik den DOOD omhelzen,
 Nu gy van my afgescheurd;
 Myn ROMEÖ - dierb're waarde,
 Eeuwig uw vriendin betreurd.
 In uw, zagt verblyf der schimmen.
 Wooning van het dor gebeent,
 Zal ik ROMEÖ - verbeiden,
 Daar - daar worden wy vereend.

*

'k Zie alreeds het hof der dooden,
 't Zalig dal dat altoos lacht;
 Waar ons de onbegrensde blydschap.
 In haar Eeuwige armen wacht.
 Daar - daar zullen wy gestrengeld,
 O! ROMEÖ, door de min,
 Als twee duyven schuld'loos paaren,
 'k Gâ u voor ten Feestdal in.

*

Lachend zullen w' ombelemmerd
 In dien beemd van Zaligheen,
 Eeuwig langs de Roose paaden,

Van de reinste wellust streen,
 Duizend - duyzend teedre kusjes
 Zullen daar de wreede smart,
 En het jammeren ruim vergelden,
 Van ons teeder bloeyend hart.

*

Heil olyven, vreugd Laurieren;
 Zullen daar ons jeugdig hoofd -
 Met haar eind'loos groen omstreng'len,
 Daar word nooit de vreugd verdoofd,
 Lieve,... wat kan ons dan scheiden,
 Daar is Vaderlyke magt.
 Autaar dwang, en wreede woode,
 Myn ROMEÛ. zonder kragt.

Herders zang.

Ik gink my laast vermyden,
 Buiten de Stad in 't groen,
 Daar hoorde ik lief'lyk fluyten,
 Van alle de vog'len buyten,
 Een ieder zong zyn taal,
 Als alleen de Nachtegaal.

Daar zag 'k een lief'lyk Meisje
 Ik wenkt'se naar my toe,
 Ik groete haar na behooren,
 Ik zeide myn uitverkooren,
 Hoe gaat gy zoo allein
 Mogt' 'k in u geselschap zyn

Bestaat het in Eer en deugden
 Ionkman dan ben 'k te vree,
 Dan bliuve wy nog wat buiten,
 En hooren de vog'len fluyten,
 Ach, ach, wat was ik bly,
 Dat 'k dat zoete kind had by my.

Wij gingen zoo hand aan handjes,
 Spatseeren door het groen,
 Wij gingen zoo eenzaam treden,
 Wij maakte verscheide reeden,
 En drukt' ons Mond aan Mond.
 Op een liefelijk, trouw verbond.

Wat gaf ik dat lief'lijk Meijsje
 Op trouw een doek van zeij -
 Wat gaf zij mij weer te panden,
 Twee Ringetjes van heur handen,
 Soo in een korten stond
 Maakt' wij ons trouw - verbond.

Wij trouwde in korte tijden
 Houde Bruiloft met lust,
 Maar onder 't dansen en springen,
 Hoor watte raare dingen,
 Dat Bruidje mogt' in d' kraam,
 Hoord hoe dat 't was gegaan.

Zij hadde gewoond drie jaartjes,
 Bij Een Oud Weduw'naar
 Dat Olijke Kluisenaartje
 Was van dit lieve kind Vaartje,
 Hij had beslaap' de Meid -
 Still' in haar eenigheid.

Ik liet mij wederom scheiden.
 Van dees' beslaap' bruid -
 Ionkmans zoo wilt hier uit leeren,
 Gaat eerst bij d' Meisjes verkeerren,
 Dan weet gij, war een Maagd
 Onder haar' voorschood draagdt.

EINDE.